

Hồi 48

Vô địch tổ hợp

Bách Thuần bước vào thư phòng, Nguyễn Tu Chân đứng dậy nghênh đón, sau khi ổn định chỗ ngồi, Bách Thuần hỏi: “Khâu Cửu Sư đi đâu rồi? Tôi có chuyện gấp tìm huynh ấy”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Cửu Sư ra ngoài làm việc, Bách Thuần cô nương có chuyện gì, có thể nói với ta không?”.

Bách Thuần hỏi: “Trong này nói có tiện không?”.

Nguyễn Tu Chân lộ ra sắc thái kinh ngạc, kêu lớn: “Đóng cửa!”.

Thủ hạ ngoài cửa theo lệnh đóng cửa lại.

Nguyễn Tu Chân nói: “Không vấn đề rồi, cô nương yên tâm nói chuyện”.

Bách Thuần chồm tới một chút, hạ thấp giọng: “Cô đại ca muốn ta đến báo các người, cơ hội đến rồi”.

Nguyễn Tu Chân tinh thần đại chấn, hỏi: “Cơ hội gì?”.

Bách Thuần đáp: “Phụng công công đang dẫn đại quân theo đường thủy đến, nhanh nhất ngày kia là đến Lạc Dương”.

Nguyễn Tu Chân thất thanh: “Đây coi là cơ hội gì?”.

Bách Thuần lúng túng nói: “Ta chỉ là người truyền tin, Cô đại ca muốn ta nói gì, ta đã nói cái đó. Hiện tại Cô đại ca đi gặp Quý Nhiếp Đề, muốn tìm huynh ấy hỏi rõ cũng không được”.

Nguyễn Tu Chân trầm ngâm hỏi: “Cô huynh sao có thể tìm cô nương đi truyền lời?”.

Bách Thuần có vẻ do dự.

Nguyễn Tu Chân cười khỏ nói: “Ngày trước khác, bây giờ khác. Bách Thuần cô nương không cần cố kỵ nữa. Hiện tại bọn ta và Ngũ Độn Đạo không những kẻ vai tác chiến, còn là đồng bệnh tương lân. Vận mệnh thật trào phúng, ngày trước bọn ta thiên phương bách kế tìm cách phá cục thế mệnh vận, hiện tại lại phải dồn toàn bộ sức lực bảo vệ nó”.

Bách Thuần nghe nói vậy hai mắt sáng lấp lánh.

oOo

Cô Nguyệt Minh tiến vào Phong Trúc Các, tình cảnh đập vào mắt khiến y giật nảy mình.

“Ta ở đây!”.

Cô Nguyệt Minh theo tiếng tìm đến Ô Tử Hư đang ngồi trên bậc cấp bằng gỗ cao nhất của cầu thang dẫn lên lầu hai, trầm giọng hỏi: “Là ác khách nào đến thăm?”.

Ô Tử Hư khẽ cười đáp: “Là một người trù đầu biết yêu thuật, người biết là ai chứ?”.

Cô Nguyệt Minh hừ lạnh một tiếng, đáp: “Qua Mặc!”. Tiếp đó nghiêng người sát tường ngồi xuống phía trước Ô Tử Hư, hai chân cụp lại, điềm đạm hỏi: “Khó ứng phó không?”.

Ô Tử Hư từ trong lòng lấy ra dây móc câu thập tự Vô Song Nữ tặng vì nghĩa, đưa cho Cô Nguyệt Minh, vui vẻ đáp: “Còn chưa phải xuất pháp bảo cuối cùng lão tử độn thuật, người hỏi khó ứng phó không? Tên khốn này bị ta hất một thau nước mực vào mặt, lại bị ta đánh trúng hai cú. Nhưng nói thẳng, nếu không phải có nữ thần giúp ta, nói không chừng đã bị hấn bắt sống mang đi. Công phu tên khốn đó rất cao, dẻo dai kinh hồn, hết sức khó nuốt”.

Cô Nguyệt Minh tiếp lấy dây móc câu, ngắm nghía một chút, hỏi: “Đồ chơi này ở đâu ra?”.

Ô Tử Hư đáp: “Là mỹ nhân Song Song đưa đến, khẳng định là vì Cô huynh tác động. Khả! Ta hiểu nhất là tâm sự của nữ nhân, miệng nói không thích, kỳ thật trong lòng thích muốn chết”.

Cô Nguyệt Minh dường như không có nghe hấn nói, nhìn dây móc câu trên tay nói: “Người thử qua chưa?”.

Ô Tử Hư dương dương đắc ý: “Chính vì thử chơi bảo bối này, ta mới không có thời gian thu thập đồng đồ nát ở đây. Vật này có rất nhiều tác dụng, so với cái ta sử dụng trước đây còn nhiều tác dụng hơn, có thể dài có thể ngắn, thậm chí có thể dùng làm ám khí”.

Cô Nguyệt Minh trầm giọng hỏi: “Cho dù bị bao vây trùng trùng, người có nắm chắc bằng vào cái này đột vây đào tẩu không?”. Vừa nói vừa trả dây móc câu cho Ô Tử Hư.

Ô Tử Hư lộ ra thần sắc kinh ngạc, một mặt đem dây móc câu bỏ vào túi bên hông, một mặt hỏi: “Ta nắm chắc mười phần. Trời! Sự tình phải chăng lại có biến hóa?”.

Cô Nguyệt Minh thuật lại tình huống mới nhất, Ô Tử Hư nghe xong, kinh ngạc nói: “Lại có thể có biến hóa kỳ kỳ khúc chiết như thế? Nếu không phải do huynh nói, ta thật không

dám tin. Hiện tại sự tình biến đổi tốt hay là biến đổi xấu đây? Lúc Phụng công công đánh đến, bọn ta chắc đang trên đường chạy đến Vân Mộng Trạch”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Sự tình phải chia làm mấy phương diện. Đầu tiên là phản ứng của Tiền Thế Thần. Phụng công công chắc chắn đến theo đường biển, vì thế Tiền Thế Thần nhận không được bất cứ tin tức nào, thế nhưng khi thuyền đội của Phụng công công tiến vào Đại Giang, rất có khả năng kinh động Tiền Thế Thần...”.

Ô Tử Hư chen ngang: “Vì sao chỉ là có khả năng, mà không phải nhất định sẽ kinh động hẳn?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Chuyện này phải xem bản lãnh của Quý Nhiếp Đề, có thể thanh trừ tai mắt của Tiền Thế Thần ở ngoài thành hay không. Dưới tình huống bình thường, cái gọi là mãnh hổ không bằng địa đầu xà, Quý Nhiếp Đề nhất thời cũng không thể làm được. Thế nhưng Quý Nhiếp Đề có một địa đầu xà khác là Hoàng Phủ Thiên Hùng giúp đỡ, thì lại là một chuyện khác. Quý Nhiếp Đề am hiểu sâu sắc thuật đấu tranh, khẳng định sẽ nghĩ cách phong tỏa tin tức, không cho Tiền Thế Thần thu được phong thanh gì, đến khi binh đến dưới thành, hối hận cũng đã muộn”.

Ô Tử Hư minh bạch, gật đầu hỏi: “Được rồi! Giả thiết Tiền Thế Thần nghe được phong thanh thì thế nào?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Chuyện đó phải xem gã có biết tình cảnh của hai người Khâu, Nguyễn hay không. Nếu nắm rõ tình huống, chỉ cần lập tức bỏ thành đào vong, nếu vẫn mơ hồ hồ, Tiền Thế Thần sẽ lập tức khởi binh tạo phản, đầu tiên giết ta, tiếp đến bắt người bức hỏi hạ lạc của Sở hạp, sau đó mới đem người giao cho Đại Hà Minh. Lúc đó tiệc mừng mười năm của Hồng Diệp lâu chắc chắn tan vỡ, bởi Lạc Dương thành đã tiến vào trạng thái chuẩn bị có chiến tranh”.

Ô Tử Hư trầm trọng hỏi: “Chuyện này có bao nhiêu khả năng?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Nửa này nửa nọ”.

Ô Tử Hư hỏi: “Bọn ta ứng biến thế nào?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Ta sớm mai nhất định phải rời thành, lưu ở nơi này cũng chẳng có ích gì, không bằng chơi trò cút bắt một phen. Vì thế ta mới hỏi ngươi, dựa vào thứ đồ chơi này, ngươi có năng lực ứng phó đột biến không?”.

Ánh mắt Ô Tử Hư nhìn ra mặt Quải Biểu Trì, nói: “Chỉ cần đường ra mặt đông bắc Quải Biểu Trì không bị cản trở, ta có mười phần tự tin thoát thân, huống hồ ngoài thành còn có khoái mã, lại có Cô huynh tiếp ứng, chắc không có vấn đề”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Không còn hai kẻ địch Khâu Cửu Sư và Nguyễn Tu Chân, Tiền Thế Thần chắc không khó đối phó, còn lại đó là Quý Nhiếp Đề, nếu không đề phòng y, bọn ta chắc chắn trả giá lớn, thậm chí thất bại thảm hại”.

Ô Tử Hư khẽ ngẩn ra, hỏi: “Quý Nhiếp Đề không phải đứng về phía bọn ta sao? Chí ít trước khi có được Sở hạp, y là đồng bạn hợp tác mà không phải địch nhân”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Đây là ý nghĩ từ trước đến giờ của ta, nhưng hiện tại không dám ngây thơ như thế nữa. Chỗ chia rẽ lớn nhất giữa Quý Nhiếp Đề và Phụng công công là Quý Nhiếp Đề chỉ quan tâm duy trì quyền thế, Phụng công công thì cho rằng không có gì trọng yếu hơn Sở hạp”.

Ô Tử Hư không hiểu hỏi: “Đây cũng coi là chia rẽ sao?”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Không những là chia rẽ, còn trực tiếp ảnh hưởng đến lập trường và thái độ của bọn chúng trong chuyện này. Muốn minh bạch lập trường của Quý Nhiếp Đề, trước tiên phải phân tích quan hệ giữa y và Phụng công công. Nhìn bề ngoài, lợi ích của bọn chúng là nhất trí, thế nhưng đối với loại người tranh quyền đoạt lợi như bọn chúng, tất cả phải nói đến lợi ích. Phụng công công đoạt được Sở hạp, có lẽ có lợi đối với Phụng công công, nhưng Quý Nhiếp Đề có thể được lợi gì từ trong chuyện đó?”.

Ô Tử Hư gật đầu: “Bất luận trong hộp cất giấu thứ gì, đối với Quý Nhiếp Đề đích xác không có chỗ tốt. Thật cổ quái! Cô huynh đối với tranh giành quyền lực tựa như rất thành thạo”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Có thể khiến Phụng công công động tâm, đương nhiên không phải là bảo vật bình thường, vì thế thứ giấu trong hộp phải là vật phi phàm. Phụng công công chẳng khác gì một Tần Thủy Hoàng khác, trần bảo thế gian muốn gì có đó, chỉ có vật quý siêu phàm như thuốc bất tử, mới có thể khiến lão động tâm, ta dám khẳng định thứ giấu trong hộp là tương tự thế, bằng không lão sao có thể lặn lội đường xa đến nơi này chứ?”.

Ô Tử Hư gật đầu: “Ta cũng có ý nghĩ này, vì thế... Hà! Vì thế mới có chuyện lạ thần linh bảo hộ hộp”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Loại người giống như Quý Nhiếp Đề, không từ thủ đoạn tiến lên trước, mục tiêu cuối cùng không an phận làm một nhị thủ lãnh, chỉ cần Phụng công công mất đi, là đến lượt y, nói không chừng còn có thể mưu phản đoạt vị, lên làm Hoàng đế. Hiện tại Phụng công công đột nhiên uống thứ tiên đan linh dược gì đó, tuổi thọ kéo dài, người nói đối với Quý Nhiếp Đề là có hại hay là có lợi đây?”.

Ô Tử Hư biến sắc: “Ta hiểu tính nghiêm trọng của sự tình rồi”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Quý Nhiếp Đề đương nhiên không thể đối nghịch với Phụng công công, chỉ có thể bằng mặt không bằng lòng. Y có thể giết ta, bởi ta không ngừng chọc giận y, lại vạch rõ y không xem chỉ lệnh tối cao của Phụng công công vào đâu, đã phạm đại kỵ của y. Hiện tại y chịu nhần nhin ta, chính vì y có thủ đoạn giết ta, vì thế tạm dần khí tức nhất thời”.

Chợt ngưng rồi tiếp: “Y cũng có thể giết ngươi, bởi ngươi là mấu chốt tìm kiếm cổ thành, giết chết ngươi, Phụng công công có lẽ không thể tìm được cổ thành trong thời gian còn sót lại của cuộc đời lão. Việc nguy hiểm này rất đáng để Quý Nhiếp Đề làm, ai cũng biết Phụng công công không còn sống bao lâu nữa, Phụng công công càng biết rõ tình hình bản thân hơn bất cứ ai, vì thế chờ mười năm giờ chỉ còn nửa tháng vẫn không nhần nại nổi, tự thân xuống Nam, vào lúc cầm được Sở hạp, là thời khắc lão mở hộp hưởng dụng linh vật trong đó. Còn nhớ lần trước ta đến, Phụng công công sợ gió lạnh, ho hết mấy ngày, thân thể của lão càng lúc càng yếu rồi”.

Ô Tử Hư hít một hơi khí lạnh, hỏi: “Quý Nhiếp Đề có thể phát động vào lúc nào?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Ta có thể cho ngươi một gợi ý, sáng nay ta quay về Quân Sơn Uyển, Quý Nhiếp Đề đang ngồi trong sảnh đợi ta, cầm thiệp mời tiệc mười năm của Hồng Diệp Lâu trầm ngâm, lúc đó y giống như đang tính toán trong lòng, chắc là tính lợi dụng thời cơ đại tiệc thế nào để hoàn thành đại kế sát nhần trong lòng y. Kế y muốn giết là Khâu Cửu Sư, Nguyễn Tu Chân, lão ca ngươi và ta, còn về Tiền Thế Thần, ngược lại biến thành thứ yếu”.

Ô Tử Hư nói: “Nói như thế, y chắc đã thành công cắt đứt thông tin đối ngoại của Lạc Dương thành, không cho phép bất cứ phong thanh nào có liên quan đến việc Phụng công công xuống Nam truyền đến tại Tiền Thế Thần”.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Ngàn vạn lần không nên khinh thường Quý Nhiếp Đề, lòng dạ người này thâm độc, làm chuyện gì cũng định mưu trước mới thực hiện, khiến người khác trước khi y xuất thủ không thể nắm được hư thực của y. Đến khi biết được thì bọn ta đã thua một trận hồ đồ, đáng sợ nhất là y không có bất kỳ cố kỵ nào, không giống Qua Mặc hoặc Khâu Cửu Sư nhất định phải bắt sống ngươi. Hiện tại y đã biết ngươi là Ngũ Độn Đạo, muốn giết ngươi, thủ pháp thông thường khó mà có hiệu quả, nhất định phải bố trí cạm bẫy tinh vi, dồn ngươi tiến vào tuyệt địa, mới có khả năng giết chết ngươi”.

Hai mắt Ô Tử Hư sáng loang loáng, hoàn toàn tiến vào trạng thái “Ngũ Độn Đạo”, trầm giọng: “Con ngựa! Ngay khi ta lấy ngựa, chỉ cần có vài cơ quan nỗ tiến bốn dây nhắm chuẩn vào ta phát xạ, ta lập tức chắc chết không nghi”.

Cô Nguyệt Minh vui vẻ thốt: "Người cuối cùng cũng minh bạch. Ta sẽ ở ngoài thành biến chuyện xấu thành chuyện tốt, đợi ta đi đến chỗ Song Song, mượn vài cây pháo bông, làm công cụ liên hệ từ xa cho bọn ta. Lần này người phải dùng hết công phu đích thực, may mà có nữ thần bảo vệ người, bất luận địch nhân dùng thủ đoạn gì, ta tin rằng người chắc chắn có thể hóa hiểm thành an. Người nếu muốn liên hệ tin tức với hai người Khâu, Nguyễn, có thể nhờ Bách Thuần làm người truyền tin, như thế có thể che tai mắt người khác. Nói với Bách Thuần, sau đại tiệc, người của Hồng Diệp Lâu nhất định phải sơ tán, rút về thôn quê nhằm tránh tai bay vạ gió".

Ô Tử Hư nói: "Minh bạch rồi!".

Hai người lại thương lượng ý nghĩa đại biểu của các màu pháo hoa khác nhau, Cô Nguyệt Minh đưa tay ra, khẽ cười hỏi: "Tổ hợp này của bọn ta mới là tổ hợp vô địch, đúng không?".

Ô Tử Hư đưa tay nắm chặt tay Cô Nguyệt Minh, thoải mái đáp: "Tuyệt không nghi ngờ, bởi bọn ta có nữ thần phép thuật thần thông quảng đại làm thành viên tổ hợp của bọn ta, bất luận y có thiên quân vạn mã, thắng lợi cuối cùng chắc chắn thuộc về bọn ta".

Cô Nguyệt Minh thu tay trái về, hai người bốn mắt nhìn nhau, đều có cảm giác sinh mệnh đang hùng hực cháy.

Cô Nguyệt Minh thốt: "Gặp ngoài thành".

Nhẹ nhàng ra đi.

oOo

Lý khai Phong Trúc Các, Cô Nguyệt Minh tâm tư dao động.

Y có một cảm giác, suy đoán của y đối với Quý Nhiếp Đề là chính xác, người Quý Nhiếp Đề muốn giết nhất không phải là Cô Nguyệt Minh y, không phải Khâu Cửu Sư, mà là Ô Tử Hư.

Nói cách khác, tình huống Quý Nhiếp Đề không muốn thấy nhất là Sở hạp rơi vào tay Phụng công công, đó là biến số ngoài dự liệu, có thể khiến mộng đẹp Quý Nhiếp Đề khổ nhọc chờ đợi nhiều năm biến thành bong bóng.

Cũng vì như thế, Quý Nhiếp Đề cố ý tiết lộ hiệp nghị bí mật giữa hai người Khâu, Nguyễn và Hoàng Phủ Thiên Hùng, củng cố niềm tin của Cô Nguyệt Minh, để Cô Nguyệt Minh không nghi ngờ y sẽ bày bố cạm bẫy đối phó Ô Tử Hư.

Năm xưa mẹ của Song Song chọn Phu Mạnh mà không chọn Quý Nhiếp Đề, liệu có phải mẹ của Song Song nhìn thấu bản tính của Quý Nhiếp Đề hay không?

Y đi qua cổng tròn của Vũ Trúc Các, mùi hương nhạt nhạt của Song Song truyền vào mũi y, khiến y nhớ đến cái cổ và hai tai xinh xắn đỏ bừng của Song Song.

Y không bước lên bậc thềm thông đến cửa lớn, mà vòng qua Vũ Trúc Các, thân ảnh xinh đẹp của Song Song xuất hiện trên một tảng đá lớn cạnh hồ, nàng ngồi trên đó, lặng im bất động, tựa một bức tượng mỹ lệ, lại giống nhân vật trong tranh do Ô Tử Hư vẽ, phối cảnh là bầu trời tối sẫm chỉ chút những vì sao le lói trên cao.

Thân kiều của nàng nhẹ run, chắc từ tiếng bước chân đoán được là y đến.

Vận mệnh đích xác vô cùng thần kỳ, ngày đó tình cờ gặp ở bến đò, lần đầu tiên nhìn thấy nàng, đã bị nàng hấp dẫn lập tức, bắt đầu từ thời khắc đó, y không còn là Cô Nguyệt Minh như trước, lãnh hội đối với sinh mệnh và quan điểm đã có biến hóa hết sức bất ngờ.

Cô Nguyệt Minh đến bên tảng đá lớn nàng ngồi, nói: "Ta phải đi rồi!".

Vô Song Nữ chột ngây người, kinh ngạc hỏi: "Người muốn đi? Câu này là có ý gì?".

Cô Nguyệt Minh nhìn nàng, y cảm nhận rất chuẩn hình dáng xinh đẹp trước mặt, cảm thụ được thần thái mỹ lệ vĩnh hằng của nàng. Y đáp: "Ta phải tạm thời rời thành, bởi ngoài thành so với trong thành càng có nguy cơ trùng trùng, vì thế phải ra ngoài thành dẹp bỏ chướng ngại, đúng vào buổi tiệc mừng mười năm Hồng Diệp Lâu, sẽ ở ngoài cổng Nam thành tiếp ứng các người".

Vô Song Nữ khẽ cúi đầu, khe khẽ nói: "Người phải cẩn thận một chút".

Cô Nguyệt Minh hỏi: "Cô nương đang nghĩ gì?".

Vô Song Nữ lắc đầu: "Không có gì, chỉ là không muốn ngủ, muốn nghĩ vợ vãn thôi".

Cô Nguyệt Minh nhớ đến lời của Ô Tử Hư, cái gì mà hẩn hĩnh nhất tâm sự của nữ nhân, miệng nói không thích, lại là trong lòng thích muốn chết. Hiển nhiên là Song Song chưa từng nói với Ô Tử Hư những lời yêu thích Cô Nguyệt Minh như thế.

Quan hệ giữa y và Song Song, không những dần vật người, càng không thể tưởng tượng, trong kiếp trước, bọn họ thật ra có quan hệ gì? Quả khó hiểu.

Nàng từng nói với y một câu gì chứ?

Y từng không tin vào ái tình, nhưng từ khi tương ngộ nàng, tuy lúc đầu y không chịu thừa nhận, nhưng y đang từ tốn thưởng thức tư vị của ái tình, lãnh hội toàn bộ ma lực của ái tình.

Mỹ nữ trước mặt đã giam giữ tâm hồn của y.

Cô Nguyệt Minh giải thích tóm tắt tình huống mới nhất, mục đích đến đây, sau đó nói: “Trước buổi tiệc, cô nương không nên rời khỏi phạm vi Hồng Diệp Lâu...”.

Vô Song Nữ lạnh lùng ngắt lời hấn: “Ta tự biết chừng mực, tuy ta sẽ theo các người đến Vân Mộng Trạch, nhưng không biểu thị ta phải nghe lệnh người mà hành sự”.

Cô Nguyệt Minh ngạc nhiên: “Ta dùng lời sai sao, nếu cô nương không vui, xin cô nương lượng thứ. Cứ cho là ta thỉnh cầu vậy”.

Vô Song Nữ cuối cùng cũng nhìn y, ánh mắt vừa tiếp xúc, lại quay đầu sang nơi khác, ánh mắt nhìn xuống mặt hồ, thấp giọng nói: “Không biết vì sao, ta không thích người dùng giọng điệu đó nói chuyện với ta”.

Cô Nguyệt Minh cười khổ: “Kiếp trước ta khẳng định là một thân oan nghiệt, chắc đã làm chuyện không đúng với cô nương”.

Vô Song Nữ im lặng không nói.

Cô Nguyệt Minh thốt: “Ta phải đi rồi”.

Vô Song Nữ di chuyển thân kiều, quay mặt nhìn y, nhẹ giọng hỏi: “Ta vào phòng lấy pháo bông cho người, sau này không nên nhắc đến kiếp trước nữa, được không?”.

oOo

Khâu Cửu Sư tiến vào Hồng Diệp Lâu, ba tòa kiến trúc một chính hai phụ của nam viện vẫn rực rỡ sáng đèn, bọn người hầu cận bố trí.

Ở Hồng Diệp Lâu gặp phải Chu Bàn Tử, Chu Bàn Tử cản đường hấn nói: “Rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì? Bách Thuần chỉ nói với ta phải làm thế này làm thế kia, không chịu nói ra nguyên nhân, ta sắp bị dọa chết rồi”.

Khâu Cửu Sư theo lão xuyên qua đại đường bố trí lộng lẫy, đi đến trì đài gần hồ, lòng nghĩ Bách Thuần quả thật biết chừng mực, bởi nói cho cùng quan hệ giữa Chu Bàn Tử và

Tiền Thế Thần không tệ, nếu lão nhất thời nóng lòng, đem tình hình nói hết với Tiền Thế Thần, thì hết sức không ổn. Hắn hỏi: “Bách Thuần đang ở đâu?”.

Chu Bàn Tử đáp: “Bách Thuần quay về Các rồi, nó đoán Cửu Sư sẽ đến tìm nó, mời Cửu Sư đến Tinh Trúc Các. Ài! Cửu Sư còn chưa trả lời vấn đề của ta”.

Khâu Cửu Sư ngheh tiếp ánh mắt lo lắng của Chu Bàn Tử, thốt: “Chu lão bản cứ xem như chưa từng phát sinh chuyện gì, thoải mái theo kế hoạch tiến hành khánh điển, hơn nữa ngàn vạn lần không nên thám thính tin tức từ Tiền Thế Thần, ông trời tự nhiên sẽ tác chủ cho bọn ta”.

Chu Bàn Tử thất thanh: “Ông trời?”.

Khâu Cửu Sư vui vẻ thốt: “Đích xác là chuyện của ông trời, người ta nói cát nhân thiên tướng, Chu lão bản không cần lo lắng”.

Lúc này thân ảnh của Cô Nguyệt Minh đập vào tầm mắt, Khâu Cửu Sư vỗ vai Chu Bàn Tử: “Lão bằng hữu của ta đến rồi, ta đi nói với y mấy câu, rồi đi tìm Bách Thuần. Tin ta đi! Ông trời đích xác đứng về phía bọn ta”.

oOo

Cô Nguyệt Minh và Khâu Cửu Sư ngồi ở tiểu đình cạnh hồ, hai người đưa mắt nhìn nhau, đều cảm thấy hiểu rõ lòng nhau, tất cả mọi chuyện không nói cũng rõ.

Khâu Cửu Sư vui vẻ nói: “Không tưởng được còn có thể cùng Cô huynh đối mặt nói chuyện, đời người thật kỳ diệu, không thể đoán định”.

Cô Nguyệt Minh lên tiếng: “Nói tóm lại, ta sớm mai sẽ ly khai Lạc Dương thành, ở ngoài cổng Nam tiếp ứng các người. Các người nhất định giữ vững liên hệ khẩn mật với Ngũ Độn Đạo, nhưng đương nhiên không thể trực tiếp đi gặp hắn, phải trao đổi thông tin qua Bách Thuần”.

Khâu Cửu Sư gật đầu: “Hiểu rồi!”.

Cô Nguyệt Minh thoáng trầm ngâm, thốt: “Ta muốn tìm Khâu huynh làm một chuyện”.

Khâu Cửu Sư kinh ngạc hỏi: “Chuyện gì chú? Chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ không làm Cô huynh thất vọng”.

Cô Nguyệt Minh nhìn lên bầu không, từ từ thốt: "Ta muốn nhờ Khâu huynh mang Bách Thuần đến Vân Mộng Trạch".

Khâu Cửu Sư giật mình hỏi: "Không sợ nàng bị cuốn vào chuyện này sao?".

Ánh mắt Cô Nguyệt Minh nhìn lại hắn, trầm giọng đáp: "Nàng đã bị cuốn vào chuyện này rồi".

Khâu Cửu Sư lộ ra thần sắc kiên quyết: "Cô huynh yên tâm, ta sẽ tận hết khả năng, đưa Bách Thuần đến Vân Mộng Trạch, không để nàng chịu bất cứ tổn hại nào".

Cô Nguyệt Minh nói: "Còn có Nguyễn tiền sinh, tốt nhất là lợi dụng trước khi Quý Nhiếp Đề phát động, ly khai trước một bước. Hiện tại mục tiêu chủ yếu của Quý Nhiếp Đề đã chuyển sang Ngũ Độn Đạo, muốn biết rõ có thể nhờ Bách Thuần đi hỏi Ngũ Độn Đạo, dưới tình huống như thế, bằng vào trí tuệ của Nguyễn tiền sinh, chắc có thể nghĩ ra đại kế đào vong không có kẻ hở".

Tiếp đến vươn người đứng lên, khẽ cười thốt: "Tình hình tuyệt không phải giống biểu hiện bên ngoài, chỉ cần có thể chạy đến Vân Mộng Trạch, mọi chuyện không khả năng đều biến thành có khả năng".

Nói xong từ biệt bỏ đi.

- o O o -